

Escalant posicions

Dc, 17/10/2018 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

En el tercer anunci de la seva mort (Mc 10,33s), Jesús especifica clarament (no ho especifiquen ni Mateu ni Lluc) que aquesta es produirà a Jerusalem, la ciutat vers on Jesús i els seus deixebles i seguidors van fent camí. Allà és on, segons les esperances messiàniques jueves, Jesús ha de restaurar la glòria del tron de David. És qüestió, doncs, de començar a prendre posicions, per això els fills del Zebedeu, Jaume i Joan, demanen a Jesús seure un a la seva dreta i l'altre a la seva esquerra. És el relat que llegim a l'evangeli d'avui (Mc 10,35-45).

A diferència del relat de Mateu (20,20-28) que demanen seure en el Regne, en Marc demanen seure a la glòria. La literatura apocalíptica pot ajudar a veure com van lligats messianisme, tron i glòria. En el primer llibre d'Henoc es diu: "El Senyor dels Esperits va posar l'Elegit sobre el tron de la seva glòria i jutjarà totes les accions dels sants dalt de tot del cel; amb balances seran pesades les seves accions" (1 Henoc 49,1-4). Poden ajudar a la comprensió del nostre text els passatges de Mt 19,28 i Lc 22,30 on Jesús promet als seus seguidors seure en dotze trons i jutjar les dotze tribus d'Israel.

Seure a la dreta i a l'esquerra del tron del rei implica un tracte de tu a tu amb el poder, compartir les decisions, estar en una situació de prestigi incomparable. Els grans mandataris tenien al costat del tron els assessors de més confiança i també a la taula, els qui seien a un costat i a l'altre del rei eren els qui gaudien d'una situació més privilegiada. Això és el que volen Jaume i Joan i com que només hi ha lloc per dos deixen al marge Pere, l'altre component de la troika que està amb Jesús en moments singulars: cridats amb Pere i Andreu al marge de la resta (1,19), entren a la casa de la sogra de Pere (1,29) i a la casa de Jaire (5,37), presents a la Transfiguració (9,2). Potser són aquestes situacions les que han portat Jaume i Joan a pensar que són mereixedors d'una situació de privilegi. Ells no volen regnar per oprimir, segurament volen fer el bé però Jesús s'oposa a qualsevol mena de poder. La crítica que en fa és demolidora. Els governants de les nacions les dominen com si fossin amos (v.42). Jesús té tan clar la renúncia al poder que considera que ell no en té per poder concedir als Zebedeus el que demanen, ho deixa en mans de Déu.

El que Jesús pot aportar és la pròpia experiència, sobretot la que s'esdevindrà. Ho fa amb els símbols de l'aigua i el baptisme. El calze era el recipient on es dipositaven pedretes, palets o cordes per fer un sorteig. Calze, doncs, va lligat amb sort, destí, futur, sovint en caràcter negatiu. El profeta Jeremies, per exemple, fa beure vi d'una copa a les nacions que sofriran el càstig del Senyor (Jr 25,15-29). A Getsemaní, la copa indica que el destí de Jesús és la seva mort (Mc 14,35).

El baptisme és un ritual simbòlic on l'immersió en l'aigua indica la mort d'una situació antiga i el naixement a una de nova. Ritual simbòlic, doncs, relacionat amb la mort. Calze i baptisme indicatiu, doncs, del futur de Jesús: la seva mort.

Quan Marc escriu la mort de Jaume ja s'havia produït, per això pot dir que els Zebedeus estan disposats a compartir el destí de Jesús. La mort de Jesús, entesa a la llum dels textos del servent del Senyor (Is 53,10-12) és un servei. El servei es contraposa al poder i al domini de les nacions. Compartir el destí de Jesús no serà

per tant seure a la dreta i a l'esquerra, sinó exercir el servei fins i tot quan el servei és donar la vida pels altres.

Diumenge 29 durant l'any. 21 d'Octubre de 2018